

SARA FA, cantant: "Ja de menuda cantava en el bressol"

BREU HISTÒRIA DEL ROCK EN BENICARLÓ

text REDACCIÓ

Sara Fa Roig té 21 anys i és una de les noves veus del panorama musical benicarlando. A La Veu hem volgut donar-li la benviguda amb aquesta entrevista.

-Com vas començar en el món de la música?

La música m'ha agradat sempre, el meu pare tenia un grup quan jo era menuda i sempre assajaven a casa i tocaven per ací, i vulgues o no, criar-te amb música es nota, encara que mai em vaig decidir a tocar cap instrument, cosa de la qual em penedisc. Ja de menuda cantava en el bressol, amb els amics però res seriós, mai m'havia agradat la meua veu però si m'agradava cantar. Farà 3 anys que vaig començar a prendre'l com hobby grabant amb el pc i tampoc sonava tan mal, mostrava els meus enregistraments a algun amic i els agradava i així m'anava animant. A mesura que anava passant el temps anava perfeccionant la tècnica però solament cantava per a mi. Algunes amigues m'havien escoltat cantar i els agradava, va córrer la veu i David Curto em va posar en contacte amb César (guitarra) que buscava una veu, i arran d'ací es va muntar el grup. També gràcies a Mamen Isern, que em va aconseguir una prova amb una orquestra, em van agafar i així aquest estiu vaig poder aprendre molt i millorar.

-Quins són les teues influències?

M'agrada tot tipus de música, el rock, el pop, la música clàssica, una mica de Ska també... és impossible nomenar tots els grups que m'agraden, però per damunt de tot m'agrada la música dels vuitanta. Et puc dir: Cold play, the Beatles, Oasis, La fuga, Marea, Dover, Sabina, Cindy Lauper, Bonnie Tyler, Keane, The fray.. i segurament m'agraden molts més que ara no record perquè ja et dic que escolte de tot, un dia em pots sorprendre escoltant una de *extremoduro* com una de Rocio Jurado... no tinc límit.

-Com va sorgir la formació del teu grup? Qui són els components?

Va sorgir com ja he comentat abans, gràcies a David Curto que sabia que César buscava una veu per a fer acústics, vam quedar un dia, vam provar i li va agradar com sonava. Així que comencem a assajar i un dia ens van proposar tocar en el sopar de penyes al Cortijo, aqueixa va ser la nostra primera actuació. Després vam pensar que un baix podia anar donant un poc més de ritme, així que César li va comentar a Leroy (Baix) si li abellia tocar en un grup. També ens ajuda Ricardo el nostre particular tècnic de so, i de vegades, Curto, que també ho fa molt bé.

-Quin ha estat el teu concert preferit?

M'ho passe bé en tots, al principi estava un poc insegura i no m'acabava de soltar però a mesura que

anem fent concerts vaig agafant seguretat (encara que mai se'm lleven els nervis del principi, em tremola fins al micròfon), em va agradar molt el concert del divendres passat al Cafè de l'Arc, ja que a l'estar insonoritzat el so era molt bo, i el públic increïble.

-Quina és la vostra pròxima meta?

Crear noves cançons, millorar el nostre nivell musical i donar-nos a conèixer, no sols a Benicarló.

-Què et sembla el panorama musical a Benicarló?

Pel que fa a grups, em van a matar, no estic molt posada en aquest tema, sé que hi ha diversos grups de rock, però la veritat és que no he tingut l'oportunitat d'escoltar-ne cap. M'agradaria que es donaren més concerts, no solament en bars, també en recintes on entre més gent i, si feren concursos de tant en tant, millor. En general m'agradaria que s'ampliara i potenciara el panorama musical a Benicarló

Número 707- 6 novembre 2009 - 1'5 euros
setmanari d'informació general i cultural- Any XV

la veu

de Benicarló

L'ATUR, SENSE CONTROL A BENICARLÓ

El mercat laboral
benicarlando
continua
sent un
forat
negre
que
engoleix
l'ocupació.

Pablo Anglés Mención Especial amb "No name Travelers", a Itàlia

L'ATUR, SENSE CONTROL A BENICARLÓ

El mercat laboral benicarlando continua sent un forat negre que engoleix l'ocupació. Es segueix destruint llocs de treball a la carrera, la taxa de morositat en els bancs augmenta fins a límits desconeguts i les polítiques activades, fins al moment, no semblen donar resultats. En Benicarló, les persianes dels negocis que es baixen per sempre cada vegada són més. Els espanyols ens estem enfrontant a una de les majors crisis econòmiques conegudes en aquest país. El panorama és desolador i malgrat els anuncis proclamats pels polítics, la llum al final del túnel sembla que encara està molt lluny.

L

text REDACCIÓ

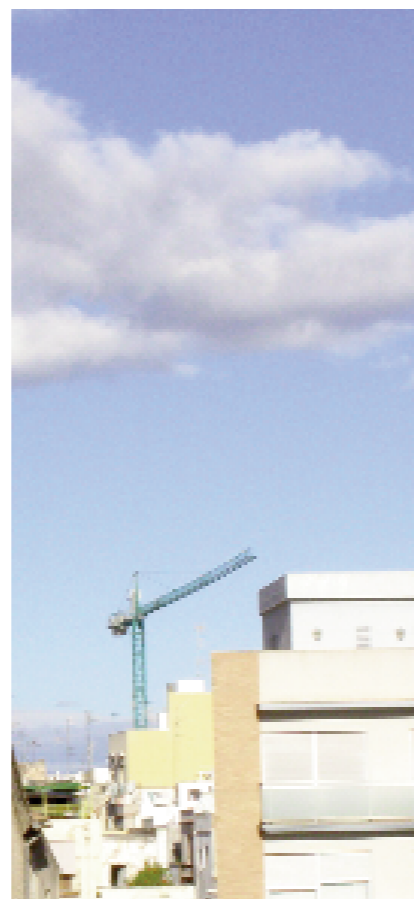
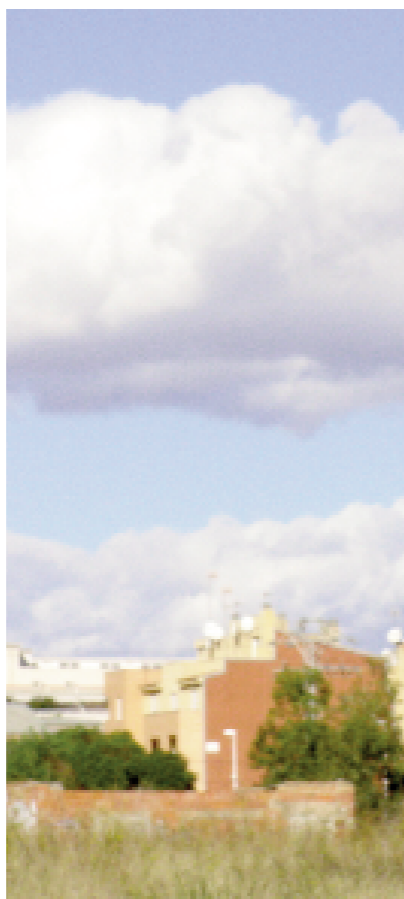
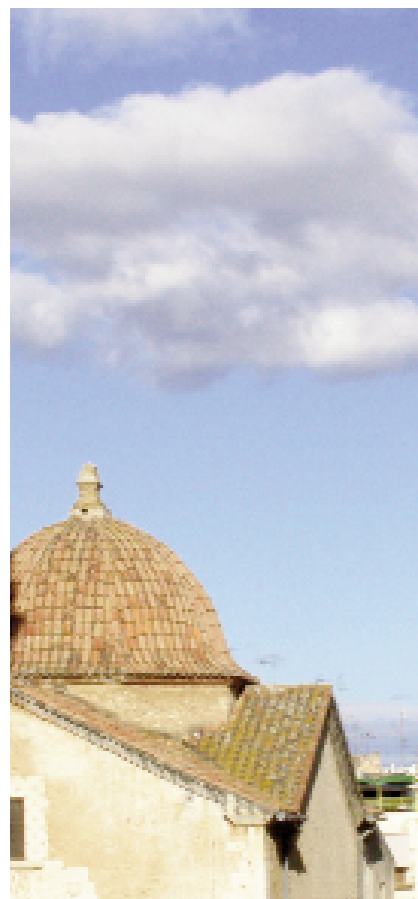
'ATUR EN XIFRES

Per sectors d'edat, els homes d'entre 25 i 44 anys continuen sent els més afectats per l'atur a Benicarló, una constant que es repeteix en la resta de poblacions de la comarca. Per contra, les dones menors de 25 anys són les que millor situació tenen a l'hora de trobar ocupació. El nombre de desocupats a la província de Castelló arriba ja a 63.000, 2.000 més que en el segon trimestre de l'any, tal com van reflectir les

dades de l'Enquesta de Població Activa (EPA) del mes de setembre. La taxa d'atur arriba al 20,82% mentre que al conjunt d'Espanya, ha descendit en 14.100 persones i la taxa està en el 17,93%. Pel que fa al nombre d'ocupats, Castelló té actualment 239.800 persones ocupades. Després de conèixer-se les dades de l'EPA a Castelló, el sindicat UGT va exigir la necessitat que s'engueguen, i de forma urgent, polítiques actives d'ocupació on s'impulse la formació i la qualificació de la mà d'obra. Tot amb l'objectiu d'afavorir la

incorporació al mercat laboral de les persones que han perdut l'ocupació i de frenar la constant destrucció de treball a la província de Castelló, que ha suposat que la xifra de desocupats arribe a 63.000 persones.

Per al secretari general d'UGT Plana Alta-Maestrat-Els Pors, Tino Calero, les dades de l'últim trimestre «són dolents i demostren la preocupant situació en que es troba el mercat laboral a la província», ja que entre juliol i setembre el nombre de desocupats s'ha incrementat en

FOTO!

LA CASTANYADA AL RÓDENAS

enguany hem celebrat la Castanyada a les noves instal·lacions del nostre centre.

El divendres dia 30, com cada any, els més menuts es van vestir de castanyers i de castanyeres i tots els alumnes del centre vam participar en els balls típics de la Castanyera.

A continuació, tots els pares, mares, iaies, iaies, xiquets i mestres... vam degustar les boníssimes castanyes torrades, convertint aquesta jornada de portes obertes en un èxit de la convivència.

Detalls per events socials
embotits de la comarca
Croquetes de Morella
Productes valencians
DO espanyoles
Patés, foies
Melmelades

Local 32 Benicarló Centro
T. 964 47 47 62

ESTAMOS TOCANDO FONDO. SEGURAMENT.

text RODOLFO SERRANO

PACO DELCASTILLO

Ho cantava Paco Ibáñez amb la seua veu esgallada en aquella versió musicada del poema de Gabriel Celaya (em penso). Efectivament, "estamos tocando fondo, estamos tocando fondo". Amb la contundent derrota al camp de l'Almenara per tres gols a zero potser vaja sent hora de fer-se un pensament o altre. I no sé què vull dir amb això, no sé si em refereixo que la Junta Directiva ha de fer un ferm propòsit de la enmienda, si els jugadors han de deixar-se més la pell al camp o si l'entrenador ha de pegar alguna punyada damunt d'alguna taula. No en tinc ni punyetera idea, però alguna cosa s'haurà de fer si no volem, abans de sant Andreu, estar directament condemnats a baixar de categoria amb tot el que comporta tan desagradable perspectiva: jugar contra el Càlig, partits sense liniers, jugar contra el San Rafael, futbolistes del poble que s'han vist obligats enguany a fugir que diran amb raó que no volen tornar, jugar contra el Xert...

I, no cal que ho diga, el que més em fot és que l'equip del poblet del costat està en posició de jugar la promoció d'ascens amb un pressupost, segur, molt inferior al nostre. Grrrr... quina ràbia! Ja ho deien per aquestes contrades allò de "benicarlandos rabiosos, lleganyosos de plorar, de tanta ràbia que tenen, assolen un campanar".

No vull criar més fel i vull ser positiu. Vivint en aquest País de la Comunitat del Regne no hi ha més melons que ser positiu. Positiu i feliç. Sense anar més lluny, l'altre dia vaig sentir per la ràdio com el nostre president (aprofito l'avinentsa de citar tan il·lustre ciutadà per alçar-me i fer la corresponent reverència) deia, si

fa no fa, que havia tenido un sueño: ¿Por qué no celebrar en Nuestra Comunidad unas Olimpiadas? No em va caler ni rentar-me la cara perquè se'm van obrir els ulls com a petxines. Vaig pensar que sí, que aquest senyor era genial. Jo ho veia –ho veig- qualsevol empresa especialitzada a organitzar esdeveniments ens posaria novament al centre de l'univers, tornaríem a ser el melic del món com ho vam ser amb la fórmula 1, l'ameriscascap o la visita de Benet XVI (per cert, que difícil ens ho va posar aquest ordinal papal per fer eslògans, tan bé com quedava allò de "Juan Pablo, Segundo, te quiere todo el mundo"). Ja veia –ja veig- el nostre poble convertit en subseu d'alguna cosa, d'alguna cosa important; no sé, la final de tir i arrossegament a les instal·lacions de la Mar Xica amb el públic podent observar l'espectacle des d'unes barquetes de dins de l'aigua. Quin somni, Nostre Senyor, quin somni! Em diu la dona que no, que sí estic mig varilla de creure'm aqueixes coses, que els polítics les diuen perquè d'alguna cosa han de parlar per justificar-se el jornal, que forma part del ritual d'aquesta espècie això de vendre fum. Li contesto que sí, que sí, però que no em negarà que el tema dóna per a molt. València competint amb Madrid per l'organització dels Jocs Olímpics, Camps contra la senyora Esperanza, donya Rita contra el senyor Ruiz Gallardón... Ací fariem un sainet que deixaria Arniches en ridícul, fins i tot quedaria en ridícul Valle-Inclán i, segurament, vindria Berlusconi a mirar-s'ho tot amb el seu peculiar sentit de l'humor. Yo también soy Comunitat Valenciana.

En fi. Diumenge vinent ens visitarà el Benlloch CF que si té la mateixa plantilla que l'any passat i nosaltres no hem aconseguit canviar res, haurem de preparar la cofa per anar posant-los. I l'altre

em penso que anem a San Jorge i encara l'altre ve ací el Vinaròs. Tot el que no siga aconseguir els nou punts, serà un estrepitós fracàs.

I ja està. Si el senyor maquetador ho té a bé, pot posar alguna imatge ben grossa per acabar d'omplir la pàgina. Per favor, que siga una cosa seriosa: l'escut del Benicarló, unes anelles olímpiques, una senyora lleugera de roba (no, no, això no, per favor). Ja acabo, ja acabo. Des d'ací mateix, suggereixo a tots aquells que tinguen afició a dibuixar i al disseny en general que vagen enviant propostes per a la mascota de les nostres Olimpíades. No, Naranjito ja no val.

"Als ex treballadors benicarlandos només els queda seguir fent cua en les oficines de l'atur a veure si sona la flauta."

ve de la pàgina anterior

2.000 persones. UGT alerta de la possibilitat que s'incremente l'economia submergida en aquest període de crisi amb alts nivells d'atur i on que milers de treballadors han esgotat ja el subsidi o cobren una prestació mínima. Per a Calero, el període actual "és l'idoni perquè els desaprensius s'aprofiten de la necessitat dels treballadors castellonencs per a poder arribar a fi de mes i oferisquen treballs sense contracte". Per el responsable del sindicat aquest és un moment en el que s'ha d'estar molt atent per evitar qualsevol situació d'irregularitat en el mercat laboral i, a pesar que no haja dades oficials sobre el percentatge d'economia submergida que existeix, "és necessari que l'administració i la Inspecció de Treball reforcen, encara més, la vigilància en aquests moments on molts intentaran beneficiar-se d'aquesta difícil situació en la qual estan els treballadors".

LES PROPOSTES SOCIALISTES

I per tal d'evitar aquesta, i altres situacions derivades de la crisi econòmica, el PSPV de Benicarló ha posat damunt la taula de l'equip de govern una sèrie de propostes. Així, incideixen en la necessitat de prestar especial atenció als sectors econòmics en els pressupostos de 2010. Els projectes van encaminats a incentivar la vida comercial de Benicarló i a impulsar l'activitat industrial amb la finalitat de poder aprofitar amb major eficàcia l'eixida de la crisi econòmica. Entre els principals projectes suggerits destaca la restauració de dos immobles del nucli antic amb la finalitat de rehabilitar la zona del carrer Major on, en el que va d'any, han tancat les seues

portes una desena de tendes a conseqüència de la crisi econòmica. Enric Escuder, portaveu dels socialistes, ha demanat que el consistori recupere l'antic ajuntament i la casa de la senyora Videncia, donada a la ciutat. En este edifici, el socialista ha suggerit que s'instale la seu de la Universitat Popular "de manera que d'una banda, permetria aglutinar tota l'oferta formativa actualment escampada i d'altra banda, convertir el carrer Major en un focus d'atracció de gent, un punt d'activitat cívica i formativa". Escuder destacava que la restauració de l'edifici permetria al consistori "crear un soterrani, una planta baixa i tres altures, a 200 metres per planta, es podria obtenir una superfície propera als 1000 metres quadrats bruts". Tot un luxe situat al centre de la ciutat.

Els plans de reactivació d'ocupació engegats fins al moment no han donat resultat. El famós Pla Camps, defensat per l'equip de govern, encara no s'ha engegat a la ciutat.

Pel que fa a la indústria, Escuder reclamava a l'alcalde de la ciutat, Marcelino Domingo, que es faça efectiva la reserva de sòl per al parc logístic sinó vol evitar que es trasllade a Vinaròs, on el consistori ja disposa dels terrenys en la partida Soterranyes. El grup municipal socialista també ha proposat altres projectes "secundaris" com la urbanització del sector 11 amb la circumval·lació per RENFE, la urbanització de l'Avinguda Maestrat, l'ampliació del Polígon industrial, l'obertura d'Hernán Cortés, la construcció del segon centre de salut en la UA-7, la reconstrucció del Far com futur museu de la mar, la continuació del pla director de fecals i del pla

director d'aigua potable, accions per a frenar la contaminació atmosfèrica, acústica i lumínica, l'enllumenat de camins rurals com el Camí d'Artola, del Rajolar o Sant Gregori, Càlig vell i la rehabilitació de la capella del Convent de Sant Francesc.

INEFECTIUS PLANS DE CREACIÓ DE LLOCS DE TREBALL

Els plans de reactivació d'ocupació engegats fins al moment no han donat resultat. El famós Pla Camps, defensat per l'equip de govern, encara no s'ha engegat a la ciutat. El Pla Zapatero, tampoc s'ha revelat capaç de generar llocs de treball per a desocupats. En les 20 obres que s'han portat a terme dins d'esta línia de subvenció, s'han emprat a 207 persones. D'elles, només 103 eren ocupacions de nova creació. Menys de la meitat, quan se suposava (o almenys així es va anunciar quan es va engegar) que el pla anava encaminat a proporcionar un alleugeriment a les economies familiars més tocades per la crisi. I si bé a Vinaròs l'ajuntament va posar especial cura en posar-li aquesta condició a les empreses, per a poder ser adjudicatàries de l'obra, Benicarló no ho va fer. Així les coses, les obres poc han ajudat als desocupats de la ciutat, que han vist com la possibilitat de capejar per uns mesos la crisi, s'han esfumat. Molts han estat els que s'han dirigit a les oficines municipals amb la intenció de sol·licitar una ocupació o almenys, de lliurar el seu currículum perquè se'ls tinga en compte en accions futures. Però s'han trobat amb les portes tancades. No hi ha intenció de crear una llista de desocupats com s'ha fet en altres municipis. Així les coses, als ex treballadors benicarlandos només els queda seguir fent cua en les oficines de l'atur a veure si sona la flauta.

LA COSTA NORD, A FISCALIA I AL DEFENSOR DEL POBLE

text REDACCIÓ

L'associació de veïns Riu, Surrach i Aiguaoлива de Benicarló ha presentat una denúncia contra el Ministeri de Medi ambient. Els veïns creuen

veure un possible delictes de "prevaricació per omisió" dels deures de l'administració central en la protecció de la costa Nord de Benicarló, com assenyalava el seu president, Manolo Roca. Els afectats justifiquen la seua denúncia amb un complet dossier que van lliurar a la Fiscalia juntament amb la denúncia. "Hem arrebegat fotos i denúncies presentades des de l'any 1.956, així com un annex per el projecte que el ministeri va redactar en el 2.006 per a regenerar la costa", indicava Roca. A més, s'adjunta l'estudi que va realitzar la UJI, articles de premsa amb les contínues denúncies dels veïns i un reportatge fotogràfic de tot aquest temps. La mateixa documentació li serà remesa aquesta setmana al Defensor del Poble, davant el qual volen deixar constància dels fets que estan esdevenint en aquest tram del litoral castellonenc.

Els associats han recordat que es troben en la mateixa situació que la platja de Tenerife on es va produir el

despreniment de roques, provocant la mort de dues persones. "I nosaltres no volem ser responsables de cap mort", han assegurat. Les timbes de la costa nord de Benicarló tenen entre set i vuit metres d'alçada, i uns dies després de ser assotades per un temporal, es desprenen. Així, els veïns calculen que en els últims cinquanta anys s'han perdut "entre cent quaranta i cent cinquanta mil metres quadrats de front litoral", a raó de dos metres per any com va reconèixer el propi ministeri en el seu projecte del 2.006. La major part de la terra perduda ha estat en la zona de la platja del Fondalet, situada entre la Mar Xica i la platja d'Aiguaoлива, una zona més vulnerable a l'erosió pels materials que la componen. La fotografia aèria d'aquest tram de la costa datada en 1.956, ha permès als veïns assenyalar les zones crítiques, així com la constatació de la pèrdua de la Colada Litoral en aquest tram per culpa de l'erosió marina.

El president de l'associació s'ha mostrat crític amb les actuacions ministerials, que consideren afavoreixen "als qui són del seu mateix signe". Així, ha reclamat el mateix tracte que l'administració central ha tingut amb els vinarocencs "que van denunciar la caiguda de parets al setembre i ja estan actuant en la seua reposició". Aquesta i altres intervencions ministerials en la costa castellonenc al llarg dels últims anys, han estat remeses a Fiscalia per a demostrar el presumpte tracte de favor cap a altres poblacions de la província. "Per mitjà del diàleg no ha pogut ser, a veure si a través de Fiscalia fem alguna cosa", conclouia Roca

ADJUDICADA LA CANALITZACIÓ DEL BARRANQUET

text REDACCIÓ

El Ministeri de Medi ambient, a través de la Confederació Hidrogràfica del Xúquer, ha adjudicat la redacció del projecte de la canalització de la rambla d'Alcalá a l'empresa Aigua i Estructures, S.A. (Ayesa). La zona estudiada està sotmesa a un règim de precipitacions típicament mediterrani el que implica estius secs seguits de precipitacions d'elevada intensitat, units a episodis bastant comuns de gota freda que ocasiona pèrdues econòmiques importants. Els objectius perseguits són per tant millorar la capacitat de drenatge natural del barranc en les zones tant de l'àmbit urbà com no urbà i contribuir a minimitzar les avingudes. Les actuacions proposades es dirigeixen a resoldre els problemes de drenatge que existeixen al llarg de la rambla, millorant la capacitat de drenatge natural dels barrancs existents en la zona de l'àmbit urbà d'Alcalá de Xivert i el drenatge dels vessants orientals de la conca de la capçalera de la rambla. Es pretén augmentar la capacitat hidràulica de les aigües de vessaments generats, entre uns altres, pels barrancs de Clot del Gitano, barranc del Salze, etc. i reduir en tant que siga possible les inundacions que es produeixen a la zona en època de pluges. Altre objectiu important del projecte és evitar els talls, tant de la N-340, com del ferrocarril en cas de fortes avingudes.

Al principi, el projecte no incloïa l'últim tram de la rambla d'Alcalá. Després, a requeriment del propi ajuntament de Benicarló, els tècnics de la CHX van estimar fonamental actuar també en la seua desembocadura per a resoldre els problemes de drenatge que es produeixen en el tram final. També s'inclou un tractament natural de la llera amb hidrosembres i s'incorporarà un corredor verd amb possibilitat de potenciar un àrea de caràcter lúdic i d'esplai. La rambla d'Alcalá discorre, amb uns 25 Km. de longitud, pel corredor natural entre la població d'Alcalá de Xivert i Benicarló. La seua desembocadura al mar es produeix al sud del nucli urbà de Benicarló i molt prop ja del límit del terme municipal amb Peníscola. Aquest corredor natural és també aprofitat per les principals infraestructures de connexió nord-sud en el Mediterrani (autopista AP-7, carretera nacional CN-340 i ferrocarril).

En definitiva es tracta de millorar la capacitat hidràulica de la rambla, definir la zona de laminació entre el municipi d'Alcalá de Xivert i el límit del terme municipal d'Alcalá i Santa Magdalena de Polpís, de manera que en aquesta capçalera no es produïska un increment de cabal punta en la zona urbana de Benicarló.

El Benicarló va aconseguir remuntar el partit després del descans

text i foto VICENT FERRER

6 BENICARLO AC: Paulinho, Vadillo, Lolo, Genaro, Xapa; cinc inicial; Va-lença, Pedreño, Vinicius i Chicho.

3 MRA NAVARRA: Juanito, Araça, Robert, Uge, Parrel; cinc inicial; Rafa Usin, Eseverri, Osorio i Roberto.

ÀRBITRES: Gracia Marín Munez Carpintero, col·legi madrileny. Van ensenyar tarja groga als locals Genaro, Pedreño i Xapa; als visitants Osorio i Eseverri; Van expulsar per doble tarja al visitant Robert (min. 40).

GOLS: 0-1 min. 3, Parrel. 1-1 min. 10, Genaro. 1-2 min. 13, Eseverri. 2-2 min. 24, Robert en pròpia porta. 3-2 min. 27, Genaro. 4-2 min. 29, Vadillo. 4-3 min. 37, Rafa Usin. 5-3 min. 40, Genaro. 6-3 min. 40, Valença.

INCIDÈNCIES: Uns 1200 espectadores al Pavelló Municipal.

El Benicarló Aeroport Castelló va sumar aquesta passada setmana la seua primera victòria de la temporada davant un MRA Navarra que se'n va anar al descans amb avantatge en el marcador, però que no va poder contenir als benicarlandos en la segona part. Un partit on els dos equips es jugaven molt, el que motivà que el partit estigués molt competit durant els quaranta minuts. Un ràpid contraatac per l'esquerra de Parrel li va permetre al MRA Navarra obrir el marcador, costant-li als locals poder reaccionar, donada la bona defensa visitant, i solament una genialitat de Genaro va servir per a empatar el partit. Amb el marcador igualat els dos equips van pugnar per trencar l'empat, avançant-se de nou els navarresos després d'una falta, amb jugada assajada, que Eseverri va transformar en gol. El Benicarló va semblar estar fora del partit i això no ho

van saber aprofitar els navarresos, i ho van acabar pagant molt car al final Després del descans l'equip benicarlando va canviar per complet, va moure amb més rapidesa el baló i es va fer amo de la situació. Valença avisava amb un remat al pal, i amb tanta pressió va arribar l'empat al marcar Robert en la seua pròpia porteria a l'intentar desviar un xut de Vadillo. Gol que va animar més si cap als caduferos, qui en dos minuts van posar el partit al seu favor al marcar Genaro i Vadillo i obligant al MRA a avançar línies, deixant la defensa desguarnida, cosa que no van aprofitar els locals. Mancant sis minuts se la va jugar el tècnic navarrès, va traure a Araça com a cinquè jugador i tres minuts més tard retallaven el marcador a l'aprofitar Rafa Usin un baló a la frontal de l'àrea. Gol que va obligar a Miki a demanar temps per a ajustar la defensa, amb el que ja no van poder marcar més, i a la segona recuperació local Genaro va sentenciar el partit i Valença va posar la cirereta.

Molt mala sort per el benicarlando Marc Lluç en el ciclocròs d'Aigües Vives

text i foto VICENT FERRER

Diumenge passat es va celebrar a La Barraca d'Aigües Vives la 3ª prova de la Challenger de Ciclocròs de la Comunitat Valenciana. El corredor benicarlando Marc Lluç del Blatem-Benicarló no va poder tenir més mala sort; durant l'escalfament va patir una caiguda amb el resultat d'haver-li de ficar punts de sutura al genoll esquerre que va necessitar anetèsia local. La doctora que el va atendre, fins i tot, no volia permetre-li l'eixida. Tot i així va sortir i es va col·locar al capdavant des del primer moment fins que a meitat prova va patir una punxada i va haver de continuar corrent a peu fins al box d'assistència on canvia de muntura. A partir d'ací, va anar remuntant posicions fins la segona posició, a tan sols deu segons de desavantatge del vencedor. Tot i haver perdut el liderat manté totes les opcions per optar al triomf final. La pròxima prova es celebrarà el diumenge 8 de novembre al Camp de Mirra.

ANIMALS ABANDONATS

text NATÀLIA SANZ

Poc quedava en la cuina per a arribar a fi de mes. I el que havia, era l'única cosa del que podia disposar. Pisto no li llevava ull, com si endevinara les dificultats econòmiques que estava passant el seu amo. Com si sabera que avui, tampoc gaudiria de les delicatessen d'altres temps. Sense mirar-lo, li va posar la corretja, va tancar la porta i va donar dues voltes a la clau. Pisto va saber que mai tornaria a la seua llar. Ho va soltar en el parc i quan es va donar la volta, ja no estava. El seu amo havia desaparegut per a sempre.

L'abandó d'animals s'està convertint en un recurs d'allò més socorregut a l'hora de soltar llast per a capejar la crisi. Mes de 110.000 gossos i 38.700 gats van ser abandonats a Espanya en 2008, un 8 per cent més que l'any anterior. Són les dades d'un informe oficial, que també assenyala que en el 37,4 per cent dels casos la crisi econòmica va ser la causa de l'abandó. A més, l'estudi detecta nous motius d'abandó motivats per la crisi, situant la falta de capacitat adquisitiva (13 per cent), el canvi de domicili (17,4 per cent) o la volta dels immigrants als seus països d'origen (7 per cent), en les primeres posicions del rànquing de l'abandó. I no solament això. Per primera vegada està creixent el nombre d'animals de gran volum abandonats, tals com cavalls, mules o ponis. Mantenir-los sol ser molt car, per la qual cosa la gent s'està desprenent d'aqueix luxe. Gossos, gats, cavalls i ponis, solen trobar acomodatament en les protectores d'animals, que els acullen i s'encarreguen de mantenir-los fins que troben altre amo. Lamentablement, hi ha altres casos que tenen pitjors conseqüències.

L'abandó d'espècies exòtiques està posant en perill el nostre equilibri natural. He estat testimoni de dos exemples aquest cap de setmana, en el

barranquet i en la basseta del bovalar, ambdues en el terme municipal de Benicarló. La desembocadura del Barranquet és hàbitat de la tortuga leprosa, una de les autòctones de la fauna ibèrica. He pogut gaudir de la seua bellesa en alguna ocasió. No obstant això, diumenge passat vaig descobrir la presència d'una tortuga d'orelles grogues (*Trachemys scripta scripta*). Aquesta espècie es comercialitza amb destinació als aquaris particulars. En la Basseta, viuen uns quants exemplars de tortugues de Florida (*Trachemys scripta elegans*), que també haurien d'estar en un aquari. En la fauna ibèrica existeixen dues espècies de galàpags autòctons: el leprós (*Mauremys leprosa*) i el europeu (*Emys orbicularis*), i cada vegada és més freqüent veure tortugues d'altres espècies en mitjans naturals, abandonades pels seus propietaris. Açò pot provocar un desplaçament de les espècies autòctones a causa del major potencial reproductor d'aquests galàpags exòtics.

Diversos investigadors recalquen la importància de no abandonar als animals en el mitjà natural i, en el cas de no voler continuar amb la seua cura, acudir a ajuntaments o conselleries de medi ambient, ja que el seu alliberament constitueix una forta amenaça a les nostres poblacions autòctones. En altres paraules. Que siguem més responsables a l'hora de comprar-nos una mascota. I sobretot, que no els abandonem. Per ells i pel nostre medi ambient.

Filant la Xarxa

Ubuntu 9.10 "Karmic Koala"

www.ubuntu.com

El passat dijous 29 es va llançar la darrera versió d'Ubuntu, la 9.10, anomenada "Karmic Koala". Es tracta de la distribució del sistema operatiu Linux més popular, que s'ha guanyat en els darrers anys una merescuda fama per ser senzilla d'instal·lar i utilitzar. Et recomanem per a la descàrrega l'ús d'un programa P2P basat en BitTorrent.

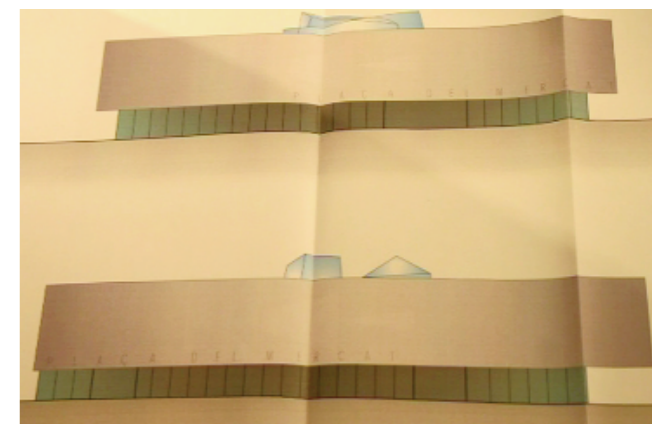
La.Rata.Sensefils@gmail.com

Apostes valentes

text REDACCIÓ

El grup municipal socialista de Benicarló ha tornat a incidir en la necessitat de desenvolupar el projecte del nou mercat municipal redactat per MERCASA. Enric Escuder, portaveu dels socialistes, reconeixia que el treball desenvolupat des de la regidoria de Comerç "està molt bé, però no va al fons del problema". En la seua opinió "cal trencar la inèrcia que es té en aquest moment i ha de sorgir un focus potent que repercutisca en tots i especialment en el centre de la ciutat". Així, reclamava "mesures agressives" per part de l'equip de govern que permeten la recuperació d'un dels puntales de l'economia benicarlanda. Escuder va recordar que en el projecte de nou mercat municipal "es va gastar molts diners" ja que va suposar per a les arques municipals un desemborsament de 40.000 euros. Segons va assegurar, l'execució del disseny del nou espai suposaria altra inversió important per al municipi, encara que va matisar que "es pot recórrer a la inversió privada" per executar-lo. En aquest sentit, el socialista es va mostrar més a favor de desenvolupar un gran centre comercial recolzant-se en una gran superfície "que faça de motor generador" i permeta a la resta de comerços desenvolupar-se a la seua empara. Així, un dels pisos del nou edifici estaria destinat a una gran superfície, mentre que la resta es repartiria entre els menuts comerciants. La construcció de "dues o tres

pisos de pàrquing en el subsòl" afavoriria l'arribada de clients "de tota la comarca". L'edil socialista va fer a més una crida als benicarlandos perquè "nosaltres mateixos ens creiem que anant a peu al centre del poble podem tenir la cistella de la compra plena" sense necessitat a recórrer a comerços de fora de la ciutat. "O fem apostes valentes o ja veiem el que està passant amb el menut comerç de la ciutat", lamentava. En l'actualitat, el mercat municipal ocupa una superfície en el centre de la ciutat d'uns 1.200 metres quadrats que, si se sumen els de la plaça que l'envolta, suposen dues mil metres disponibles. Segons els càlculs dels socialistes l'execució del projecte de MERCASA equivaldria a disposar de més de tres mil metres quadrats de superfície destinada a fins comercials en el centre de la ciutat.

MEMÒRIES DEL SETRILL

text JAUME ROLÍNDEZ

Ha tingut lloc a la Penya Setrill la presentació del llibre *El Setrill fa Memòria* corresponent al bienni 2007-2008. La presentació va estar a càrrec de Joan Bautista Simó Castillo, historiador i cronista oficial de Peníscola. Amb aquest motiu va fer un intens i pedagògic recorregut per diferents aspectes culturals i històrics de Benicarló i va deixar en l'aire aquestes reflexions:

1a.- Cal insistir en la reivindicació per aconseguir que es perpetue com cal la figura del desaparegut Vicent Meseguer cronista oficial que va ser de Benicarló.

2a.- Cal que estem vigilants del topònim MAESTRAT. Encara que el govern aragonès haja creat un modern Maestrat al Baix Aragó, solament als pobles del Baix Maestrat i de l'Alt Maestrat els pertany l'honor d'utilitzar aquest topònim tan prestigiós.

3a.- Per què la marca Vïno Carlón és de propietat privada?

4a.- Caldria construir a Benicarló, íntegrament de fusta, una sènia antiga amb possible funcionament per poder mostrar a les futures generacions aquest element tan quotidià, tan bàsic i tan característic de la nostra història.

Pablo Anglés, Menció Especial amb "No name Travelers"

text i foto VICENT FERRER

L'obra *No Name Travelers* (Viatgers sense nom), de Pablo Anglés Galindo, director de la Banda de Música de Benicarló ha estat premiada en el XXVII Concorso Internazionale di Composizione Originale per Banda 2009 "Corciano in banda" d'Itàlia Banda 2009.

El concurs està organitzat per l'Associació Turística Pro Loco Corcianese, del municipi de Corciano, amb el suport del Banc de Crèdit Cooperatiu de Mantignana Umbro. El jurat va estar compost per Ferrer Ferrán (compositor i professor de composició a Castelló), Stefano Bracci (compositor i director del Conservatori de Perugia), Daniele Carnevali (compositor i professor d'instrumentació de banda en el Conservatori de Trento) V. Thomas Frascillo (professor de música i director de la Universitat de Southern Mississippi Band a EE UU) i Jean Pierre Pommier (compositor i director del Conservatori de La Rochelle a França). Al concurs d'enguany, en el qual han estat premiats en anteriors edicions alguns dels millors compositors de música per a banda com Johan de Meij, Luis Serrano, Ferrer Ferran o Andre Waignein, es van presentar 32 composicions arribades de múltiples països de tot el món. Després d'una primera fase de valoració, van quedar seleccionades cinc obres per a la fase final, on van resultar premiades les obres següents: "La dama Sentinella", de Luis Serrano (primer premi), "Jad-a-daj", de Carlos Pellicer (segon

premi) i un esment especial del jurat per a l'obra "No Name Travelers", de Pablo Anglés Galindo. El jurat va destacar

l'alta qualitat de les obres participants i la dificultat per escollir les obres mereixedores dels premis atorgats. La composició "No Name Travelers", té com argument creatiu el viatge ple d'incerteses que experimenta l'immigrant des de la seua terra natal fins al seu incert punt de destinació. A partir de les notes de l'acord enigmàtic, utilitzat pel compositor rus A. Scriabin en algunes de seues obres i amb l'aparició de dues melodies identificatives de la cultura africana, es desenvolupa una obra plena de recursos tímbrics, rítmics i melòdics que tracta d'expressar la visió d'aquests viatgers sense nom del segle XXI tan poc coneguts en realitat. Es dona també la circumstància que aquesta obra, serà interpretada com peça obligada per les bandes participants en la primera secció del Certamen Provincial de Bandes, a les tres províncies del País Valencià, l'any 2010

BENIHORT, AMB "ELS DESDEJUNIS SALUDABLES"

text REDACCIÓ

Per tercer any consecutiu, Benihort ajudarà a fer que els desdejunis dels escolars de les comarques del nord de Castelló siguin més sans, col·laborant en la iniciativa "Desdejunis saludables" que es difon en els centres escolars del Departament de Salut 01. Col·legis de Vinaròs i Benicarló acolliran aquesta proposta durant els mesos de novembre i desembre.

"Començar a tenir en compte que el primer menjar del dia ha de ser complet i saludable és fonamental ja des de menuts, per això des de Benihort vam considerar molt important tornar a participar en "els Desdejunis saludables", explica el director de l'empresa, Guillermo Edo. Benihort participa en aquesta iniciativa que impulsen el Centre de Salut Pública de Benicarló i el Col·legi Oficial de Farmacèutics de Castelló, aportant el seu ric i vitamínic suc de taronja. Però aquest complet desdejuni consta també d'una llesca de pa amb unes gotes d'oli i una rodanxa de pernil serrà o embotit de gall dindi, i d'un got de llet.

"A més, el desdejuni es complementa amb una xarrada d'alimentació, centrada en el desdejuni saludable i amb un joc sobre alimentació. Al final de l'activitat també es lliura als escolars, quaderns amb motius d'aliments per a pintar i llegir, gentilesa de la Conselleria de Sanitat", tal com detalla la vocal del Col·legi Oficial de Farmacèutics de Castelló, Lydia Delgado.

Motors encesos

L'inici de l'activitat va tenir lloc dimecres passat 28 d'octubre en el Col·legi Manuel Foguet de Vinaròs, amb la participació d'al voltant de 60 xiquets de segon de primària. Aquest mes de novembre els "Desdejunis Saludables" continuaran a Vinaròs, però en aquest cas, seran els alumnes de La Divina Providència (11 de novembre) i els del col·legi de La Misericòrdia (18 de novembre), els participants. Ja el 2 de desembre, es visitarà el col·legi Francesc Català de Benicarló.

LÍMITS PLANETARIS (1)

A desembre es celebrarà a Copenhaga la 15a Conferència anual de les Parts Signatàries del Protocol de Kyoto (COP 15). Aquest tractat internacional fou acordat per molts estats l'any 1997 i, per ell, els països desenvolupats es comprometen a reduir, globalment, un 5,2% les emissions de gasos d'efecte hivernacle (GEH), respecte les de 1990 (any base) per a 2010-2012.

Actualment, pràcticament tots els països del món han signat el Protocol de Kyoto acordaren aprovar a 2009 un nou tractat per a després de 2012, el que alguns nomenen Kyoto II. Possiblement continuarà una reducció d'emissions de tots els països, -les dels països rics poden anar d'un 20% a 30% (2005 any base) per a 2020- i ajudes econòmiques pels països subdesenvolupats per a que adopten sistemes energètics eficients i poc contaminants.

Els percentatges de reducció de GEH considerats a les reunions preparatòries de la COP 15 són considerades com insuficients per diversos experts i la majoria de les ONG ambientalistes. Es considera que la reducció ha de venir fixada pels límits planetaris naturals, que una vegada superats ens duiguin a una situació climàtica negativa per l'espècie humana.

El Panell Intergovernamental pel Canvi Climàtic (IPCC) – organisme científic promogut per Nacions Unides- en els seus darrers informes admetia que el canvi climàtic era inevitable i que les mesures podien mitigar els seus efectes i reduir l'increment de la temperatura a 2°C per a final de segle, valor que es donarà quan la concentració atmosfèrica de CO2 –el principal gas hivernacle- assoleixi els 450 ppm (parts per milió). Però, fenòmens com l'inesperadament ràpid desglaç de l'Àrtic, han llançat el debat a la comunitat científica sobre si calen objectius de reducció més ambiciosos concretats en una estabilització del CO2 atmosfèric al voltant dels 350 ppm per evitar un greu desequilibri del clima terrestre.

Fa 200 anys, a l'inici de la Revolució Industrial, a l'atmosfera hi havia 275 ppm de CO2 i actualment aquest assoleix una concentració de 387,41 ppm amb una tendència ascendent. L'objectiu de l'IPCC de fixació a 450 ppm és considerat com insuficient per els xicotets països insulars que no es senten segurs amb un increment de 2°C i la pujada pertinent del nivell de la mar. Més de 200 organitzacions no governamentals (ONG) del món han constituït la plataforma Acció Climàtica 350 (www.350.org) que està mobilitzant molta gent arreu del món per forçar els governs que vagin a la COP 15 de Copenhaga amb la predisposició d'arribar a acords que redueixin les emissions i rebaixar la concentració atmosfèrica a uns 350 ppm,

valor que consideren el límit o llindar a partir del qual es poden desencadenar conseqüències climàtiques negatives.

El límit de 350 ppm ha sigut proposat entre d'altres per Johan Rockström de la Universitat d'Estocolm i 28 científics més d'altres universitats i instituts d'investigació europeus, nord-americans i australians. Consideren que ultrapassar la barrera dels 350 ppm pot

desestabilitzar el clima actual, posant en perill les societats humanes actuals. Afirmen que l'anomenada "barrera dels 2 graus" de l'IPCC no serà suficient per aturar les greus que pot portar el canvi climàtic.

Tant l'equip de Rockström com els de l'IPCC utilitzen models de simulació informàtica, és a dir programes d'ordinador basats en una sèrie d'equacions matemàtiques que expressen les relacions existents entre diverses variables significatives. Per una model que vulgui reproduir el procés de canvi climàtic és clau la relació que s'estableix entre la temperatura terrestre i la concentració de CO2. Fou al segle XIX quan el químic Arrhenius proposà que el CO2 atmosfèric contribuïa a l'efecte hivernacle impedit que les temperatures de la superfície terrestre foren tant baixes com les de Mart. Recordem que l'efecte hivernacle consisteix en què els gasos com el CO2 són transparents a la llum solar però retenen part de la calor emesa per la Terra, com fan els vidres o plàstics d'hivernacle agrícola. Així podem establir que a més CO2 atmosfèric, més efecte hivernacle i major serà la temperatura, però quan ràpidament augmenta la temperatura amb la concentració de CO2? El model de l'IPCC (barrera dels 2°C) considera que si es dobla la concentració de CO2 la temperatura pujarà tres graus, en canvi el model de l'equip de Rockström (350 ppm) assenyala que la temperatura s'incrementarà en 6°C. Rockström argumenta que una lleugera elevació de la temperatura actuarà retroalimentant l'increment de CO2 i aquest pujarà encara més la temperatura en un procés en cadena. L'escalfament planetari farà que es desglaci zones de tundra cobert per gel que emetran diòxid de carboni i una mar més calenta no podrà dissoldre tant CO2 i l'amollarà cap l'atmosfera com una cervesa esbravada.

Independentment qui tingui raó en aquesta pugna científica, el qui si que queda clar és l'existència de límits naturals a l'activitat humana. El sistema econòmic mundial no pot seguir funcionant a banda del planeta perquè forma part d'ell i si sobrepassa els límits planetaris les conseqüències poden ser negatives per les societats humanes.

Pere Bausà

Identitat digital i marketing personal per a la recerca d'ocupació Les xarxes socials i la recerca d'ocupació

text RAÛL BURRIEL

El camí de la recerca d'ocupació o de la millora de la pròpia situació laboral actual, és un camí que s'ha de recórrer de manera proactiva, per nosaltres mateixos, donant passos amb decisió en la direcció professional a la que es vol arribar. No vull donar a entendre que és un camí que inevitablement s'ha de recórrer sol, que no es puga tindre ajuda o guia. El que vull dir és que cadascú de nosaltres és el protagonista d'eixe viatge. Diversitat d'institucions públiques o privades ofereixen serveis d'ajuda a la recerca d'ocupació on professionals de l'orientació laboral assessoren i fan de guia. Però cadascú de nosaltres per si mateixa ha de voler caminar, ha de voler trobar eixe treball que no te o que li permetrà realitzar-se millor professionalment.

El context actual en que Internet s'ha convertit en una altra dimensió de la realitat, fa que la xarxa siga un element més a tindre en compte en la recerca d'ocupació. Te l'avantatge de reduir l'esforç que hem de fer per a recopilar informació o difondre el nostre currículum vitae. Ens permet arribar a més empreses i ocupadors, i més llunyans, que mitjançant- per exemple- un mailing postal tradicional.

En aquest sentit les xarxes socials professionals s'han posicionat com una ferramenta molt útil per a aquest nou model de recerca d'ocupació més proactiu, més dinàmic. Es tracta de xarxes virtuals de contactes que comparteixen informació sobre ofertes de treball, bones pràctiques, etc. ...en les que alguns dels seus membres ofereixen treball i altres el busquen, o busquen socis o clients per als seus negocis o serveis. Però, atenció, són una ferramenta, darrere de la qual ha d'haver una motivació, un pla personal acuradament organitzat fins i

tot, per perseverar en el procés de recerca d'ocupació fins arribar a l'èxit o una millora respecte de la situació de partida.

Creació i gestió de la identitat digital

L'identitat digital fa referència al conjunt d'informació que sobre nosaltres mateixos existeix en Internet. Una qüestió clau és que la nostra identitat digital pot existir en Internet encara que nosaltres no hagem fet res per a que això siga així. De la mateixa manera que

quan passem per un lloc públic les altres persones ens estan mirant, Internet és un lloc públic on el que fem deixa una empremta. Per tant, com que és inevitable l'existència de la nostra presència en Internet, el que hem de fer és aprendre a gestionar aquesta identitat digital en el nostre benefici. En la mesura que fem una gestió efectiva i positiva de la nostra identitat digital, de manera que som visibles, reconeguts, o fins i tot una referència en un àmbit de coneixement o professional, obtindrem algun tipus de benefici. Em creat la nostra pròpia marca digital (digital branding).

Molts de nosaltres pot ser ja tenim un perfil en Facebook o Twenti per trobar-nos amb els nostres amics. Les xarxes professionals com Xing o LinkedIn fan un paper similar però en l'esfera de les relacions professionals. Aquesta és, doncs, una ferramenta important amb la que podem gestionar la nostra identitat digital, sobre tot en l'àmbit laboral i professional.

Xarxes socials i identitat digital, dos conceptes que no hem de deixar d'aprofitar si ens preocupa seriosament la nostra "ocupabilitat" i el desenvolupament de la nostra carrera professional.

EXTREMA ESQUERRA?

El representant de l'Opus al govern valencià, sr. Cotino, ha aparegut als *media* en defensa de Camps, acusant els manifestants contra la corrupció, de ser d'extrema esquerra (!): efectivament, en el decurs d'una intervenció titubejant i impròpia lingüísticament -"una nueva novedad"-, el vicepresident tercer del Consell ha acusat el líder socialista valencià, sr. Alarte, d'haver-se situat a l'extrema esquerra (sic), en participar en una manifestació, on hi havia jubilats, menestrals, autònoms, llauradors, funcionaris, estudiants, botiguers, professors, empresaris, oficinistes...i aturats. Tots d'extrema esquerra of course!

Heus ací com es defensa el PP, ara, dels que demanen dimissions per corrupció i mal govern, acusant-nos a la gent d'ordre, de ser d'extrema esquerra (?): *a otro perro con ese hueso*, sr. Cotino i, de pas, dimissió també per a vostè, com a còmplice de corrupció i mal govern.

Marc Antoni Adell

Perplexitats

text JOAN HERAS

Sóc conscient que molta gent pot pensar que això passa, ha passat i passarà. I és cert. Però potser ara estem una mica massa col·lapsats.

Viure en un estadi de perplexitat permanent –o si més no força habitual- potser és una de les característiques de la nostra època, d'aquesta nova era global, d'allò que fa uns anys en deïem la postmodernitat –i que ara ja hauríem de dir la postpostmodernitat o inventar un altre nom bonic que serveixi per posar una etiqueta més o menys aclaridora dels aires que corren per les idees i els sentiments dels qui vivim força perplexos davant de molts fets de la nostra societat. També és cert que una de les característiques d'aquest moment històric és l'enduriment de la mirada sobre la realitat, l'acceptació quasi estoica de la inevitabilitat de la fal·làcia venuda com a veritat o com a interès general, de la corrupció com a forma natural de fer. Serà, doncs, la perplexitat davant la fal·làcia i la corrupció, ideològica o econòmica, una esclatxa de modernitat, de pensament antic? Apunto tres recents generadors de perplexitat. No cal dir que la perplexitat és purament personal malgrat que pugui ser compartida per amplis sectors de la ciutadania.

Fa un parell de setmanes, el sempre coherent president del govern espanyol, el senyor ZP, després d'estarrufar-se ple de joia perquè el ran Senyor dels Senyors l'ha rebut a la Casa Blanca, se'n va a fer un volt per Palestina i, ben torero, afirma sense embuts que durant la seva presidència europea treballarà perquè es resolgui el conflicte de l'Orient Mitjà i considera molt probable la creació d'un estat nacional palestí a curt termini. No sé quants quilòmetres separen l'Estat espanyol de Palestina, però és evident que la distància fa dir coses estranyes, boniques, que queden bé encara que no es pensin de veritat. Com és possible que un dels defensors aferrissats de la indissoluble unitat d'Espanya defensi la creació d'un estat palestí, lliure i independent? Es poden fer interpretacions més o menys interessades, més o menys amables, més o menys crítiques sobre aquestes declaracions, però sembla indiscutible que genera perplexitat i augmenta la sensació que això de l'alta política és un joc ple de perversitats i d'enganys. Si el senyor Zapatero i tot el seu govern fossin responsables i mínimament d'esquerres intentarien i no evitarien resoldre conflictes oberts dins el que per a ells són

Fronteres

les pròpies fronteres. És simplement esperpèntic que un nacionalista espanyol convençut i militant com ell defensi tesis sobiranistes a Palestina. O potser serà que en el fons el que passi a Palestina li interessa ben poc i només aprofita l'ocasió per fer un discurs mínimament progressista perdonar peixet a un sector del seu electorat?

Uns dies després l'extrema dreta es manifesta de nou per, segons ells, defensar la vida. Com s'entén que el senyor Aznar no va canviar ni una coma de la llei sobre l'avortament durant els vuit anys del seu mandat i ara surt esverat i amb la ràbia dels integristes més radicals a cridar contra aquesta llei i la seva possible reforma? És acceptable un doble discurs tan descarat des dels qui han de ser els màxims responsables de la vida política? No estic defensant l'immobilisme ideològic –no sóc tan moderat, en fi- però sí que penso que una certa coherència és imprescindible. Quan la ideologia es construeix a cops de tacticisme sobren portes clares a la demagogia, a la tirania del qui sap cridar més fort, a la insensatesa com a guia de la vida pública. I una actitud sectària alimenta instints i posicions difícils d'entendre en una societat que es diu i considera democràtica.

I un tercer cas, que en realitat és una col·lecció de casos. Repassem els casos de corrupció que cusen els nostres Països Catalans, des de les terres del sud amb un PP desbocat fins a les Illes, tot passant per Catalunya i l'insigne Fèlix Millet que ha sabut posar a la corda fluixa una de les institucions culturals més arrelades al país. Per què tants individus posen mà a la bossa? Per què des de les institucions polítiques o culturals es dinamita la credibilitat que puguin tenir?

Sóc conscient que molta gent pot pensar que això passa, ha passat i passarà. I és cert. Però potser ara estem una mica massa col·lapsats. La qüestió és que tot això no només esdevé un tema personal de reflexió o de preocupació sinó que em plateja –ja ho he dit en aquestes ratlles altres vegades- un dubte seriós en tant que persona que em dedico a intentar formar els nois i les noies d'aquest país. Què he de fer: dir als nostres alumnes que estiguin a l'aguait de tot el que passa al món o intentar preservar alguna cosa de la seva possible innocència –i ara em poso molt rousseunià- i els animo a viure al marge del que passa al seu voltant? No sé què fer. Potser el senyor Camps o el senyor Millet em poden ajudar a trobar la resposta: sens dubte, són gent espavilada i em podran il·luminar.

ELS ITALIANS I EL CINEMA

Els Dies Gloriosos

text JOSEP MANUEL SAN ABDÓN

2 - VII - 2009

Francis Ford Coppola és un director que mai no deixa indiferent, a la seua edat i amb el seu prestigi, no és mai conformista i arrisca en cada pel·lícula, això comporta perills de no encertar-la sempre, com ha estat el cas de "Tetro". En aquesta ocasió l'autor americà torna a tractar el tema de la família, un dels que més li agraden i que el va consagrar amb la saga de "El Padrino", la pel·lícula visualment molt efectista, compta amb la molt bona interpretació dels protagonistes, l'inquietant Vicent Gallo i Maribel Verdú, però és absolutament previsible i algun personatge totalment increïble, com el que interpreta Carmen Maura. La part final, d'un caràcter melodramàtic exagerat, sembla un guió escrit per a Almodóvar, qui segurament hauria fet la història més suportable amb algun dels seus tocs.

2 - VIII - 2009

El cinema italià des de l'acabament de la 2ª guerra mundial fins als anys vuitanta, va ser tot un referent mundial, noms com Rossellini, Pasolini, Fellini o Visconti, han passat a la història del cine amb unes merescudes lletres d'or. Després ha passat una llarga temporada endormiscat, o si més no els nous directors no ens han cridat excessivament l'atenció. Els últims mesos, tanmateix, sembla haver reviscolat amb pel·lícules com "Gomorra", "Il Divo" o aquesta que hem vist avui, "Vacaciones de Ferragosto", una comèdia dirigida per un director que debuta amb aquesta cinta, Giani di Gregorio, que a més fa d'actor.

Rodada amb un escàs pressupost i amb actrius no professionals, ens conta la història d'un home ja madur que conviu amb la seua anciana mare, la vespra del Ferragosto, el quinze d'agost, a canvi d'una sèrie de favors que déu, li confien la custòdia de tres dones molt grans per a que se'n faça càrrec durant un dia en què en Roma és festiu i no queda gairebé ningú, els esforços per a harmonitzar la convivència de totes quatre és la senzilla història que la pel·lícula ens explica, amb una extraordinària interpretació d'unes iaies fantàstiques, amb un toc d'humor constant, però també amb un to amarg al reflectir els problemes que representa la vellesa en els nostres dies.

10 - VIII - 2009

No sé per què però quan vaig al Festival de Música Antiga i Barroca de Peníscola recordo l'infern de Dante. Arribar a la ciutat del Papa Luna és tot un cúmul de dificultats, des d'aparcar el cotxe a pujar al castell per mig d'uns carrers plens de gent menjant a banda i banda, amb uns cambres aclaparats i suats, on fins i tot pots entropessar amb un cuixot de carn seca de bou al mig del carrer. Al final quan s'arriba al castell es pot trobar la glòria, com és el cas d'aquesta nit que actua Mensa Harmònica, que té com a solista el contratenor Carlos Mena, interpreta obres de Haendel, Grimaldi, Bernardi, Serafini i Pacini, els quatre darrers eren castrats, aquells cantants a qui es castrava de petits, si destacaven en el cant, perquè conservaren la veu aguda de soprano, mezzosoprano, o contralt. Mena és un cantant d'una extraordinària qualitat que aconseguix emocionar-nos amb la seua magnífica interpretació.

ve de la p gina anterior

La Poli-tónica

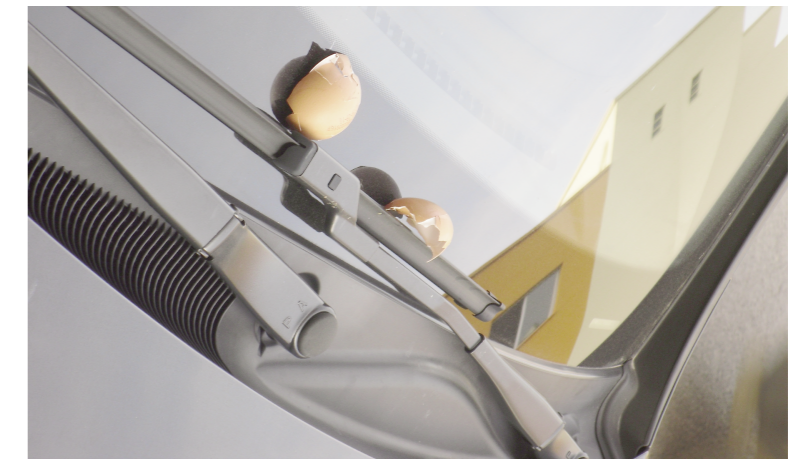
Així podríem batejar a la poli autonòmica que ens volen ficar ací per obra i gràcia del nostre estimat regidor de tot, i faraó de totes les coses, Kuen-ka. Ara li fica pressa al nostre inefable presi, Camps, perquè faça, avio en envair-nos-els. I és que ací, segons ell, ja tenim totes els papers en regla i només cal ficar-los a la seu casa, tan cuca ella, que els ha preparat. Però... ell que tot ho aconseguix, ell que tot ho sap, sembla que encara no s'ha assabentat que això encara pot tardar. I és que no deu saber que això no va així, que hem d'esperar que vinga el Papa o l'Alonso eixe, els de cotxes de Fórmula 1. Que si no, no actuen De tota manera, per si li serveix, sempre pot fer una jornada de bous al carrer, que també semblen ser de la seua competència, i així no li caldrà esperar tant de temps. Com dèiem a ritme d'esdeveniment.

Nom i indumentària

Ara només ens faltaria saber com els anomenaran i també, quina serà la seua indumentària de carrer. Si mirem als del nord, als mossos, a la nostra versió l'hauríem d'anomenar... els xavals, no? I que haurem de dir de la seua indumentària? Per la nostra part ho tenim clar, hauria de ser de Torrentí, que era l'uniforme oficial valencià, quan els homes, que no lluïen vestimentes falleres, desfilaven per acompanyar a les seues dones allà pels anys 60. Valencià de soca-rel. I que dir també del seu vehicle patrulla, que també és part de la seua indumentària oficial, està clar que no pot ser un altre que el tot terreny per excel·lència, el Mitsubishi Pajero Montero. I és que el nom ja ho diu tot.

Recepcionista cementerial?

Diumenge passat, dia de Tots Sants, el regidor d'educació i cementeris -sí, és possible que

"Halloween" s'ha celebrat a l'americana a Benicarló

Aquest any assistim per primera vegada al lamentable espectacle d'un exèrcit de nens disfressats de monstres, o viceversa, demanant caramels porta a porta i llançant ous a les façanes d'on siga, això últim no del tot tradicional en cap lloc.

l'educació estiga morta-, tenim entès que es va passar una bona estona, tot ell ven vestit, amb corbata i tot, donant la benvinguda i les corresponents explicacions a aquells que vulgueren escoltar quin goig feia de veure el nou jardí que havien fet a la casa dels difunts. I és que... ja no saben que fer per donar-li protagonisme a aquest regidor, fins i tot ara el fiquen de porter. En fi, tot siga per promocionar el nou jardí, encara que siga al cementeri. Ara només caldrà que deixen fer-li visites nocturnes i fiquen un baret d'eixos "lights", que només servisquen begudes sense alcohol i tes i... a esperar. Sembla que comencen a fer-nos cas, recordeu quan fa un temps vam dir que això dels cementeris donava per molt? Doncs...

La TV3

Ai collons que la cosa està més peluda, que peluda. Segons pareix la recepció del canal català més vist per aquestes terres està mes fotuda que mai. Fins i tot ací, que mai havíem patit de veure com la seua senyal arribava, independentment de les barrabassades dels polítics

de torn valencians, però amb una catalanofòbia desmesurada i golafre, que s'han encarregat de fer-la desaparèixer de la resta del País, fins i tot ací, sembla que perilla. Passat l'hivern, quan siga ja un fet l'apagada analògica, sembla que per fi, els cavernícoles hauran aconseguit fer callar l'única televisió pública i en català que tenia dignitat. Esperem i desitgem que s'erren. Pel bé de la ciutadania, de la pluralitat informativa i de la nostra llengua. Aviat ens veurem abocats a la censura i la desinformació si algú no li fica remei. Un estel d'esperança s'albira a l'horitzó, la Iniciativa Legislativa Popular "Per una televisió sense fronteres". Depèn de tots nosaltres que això siga una realitat i, si tan fàcil és rebre el senyal per la TDT d'una televisió italiana o francesa, sense que cap partit polític li fiqui entrebancs, també tinguésem la sort de poder veure tota la resta de televisions de l'estat sense censures... polítiques. Ja podem anar a firmar per aquesta Iniciativa. El futur també depèn de tots nosaltres. Au, vinga, que encara estem a temps!

El Benicarló 'underground'

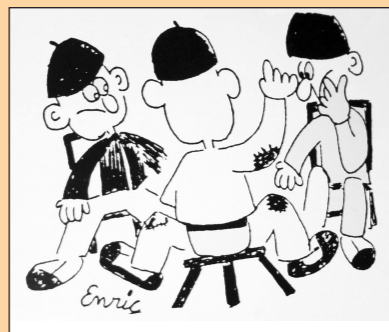
text LA COLLA DE TAFANERS

Cagarrutes

En principi els tafaners ens vam pensar si era que s'havia extraviat alguna cabra pel passeig del colesterol. Sí, cabra. I és que resulta que l'avinguda Papa Luna s'ha vist atacada per una mena de plaga de boletes negres, semblants a les cagarrutes d'aquests animalets, però que al final venen de les palmeres que guarneixen aquest carrer. I així ha quedat d'apanyat. Com olives negres que quan cauen al terra i són xafades, ho empastifen tot, doncs així està el carrer, tot ple de pegots oliosos que no deixen terra ni sabata neta. Tot fet un fàstic.

Cagarrutes (i 2)

I si cagarrutes de cabra té el carrer de baix, l'altre, el que va a parar a aquest, el de Corts Valencianes, eixe deu ser el punt de reunió de tots els ramats de cabres i ovelles de la comarca. Resulta que aquest, per a més inri, té, a banda de les palmeretes, un bon grapat d'oliveres bordes que, com a la plaça de l'entrada al col·legi Marqués, deixen el terra ben farcit del seu fruit, les olives negres. Mireu com estan de farcides les oliveres que, fins i tot, podien enviar una brigada a perxar-les i no passaria res. I és que mireu si la cosa esta negra que la gent ja ni és pot seure als banquetes que, estratègicament, havien col·locat a l'ombra de les oliveres. Passar o seure's allí comporta emportar-te, d'alguna manera, un bon grapat de taques d'oli al cul o a les sabates. O un bon set, perquè els banquetes de marres estan en un estat que una apanyadeta tampoc no els aniria malament. I és que si a sobre que t'empastifes et fas un descosit a la roba perquè els banquetes estan estellats... podem tornar a casa

amb roba interior. Com encara fa calor. Ja vegeu que qui no és consola és perquè no vol.

Cagarrutes (i 3)

Els tafaners que, de tant en tant, encara que no ho parega pensem una miqueta, proposem que els netejadors que es feien càrrec de la seua comesa de deixar ben neta i polida la plaça de la constitució, ara que estan una mica vagarosos al no poder actuar damunt d'ella, a tota hora, com feien abans, per allò de les obres del mausoleu de marbre del faraó, podien aprofitar i pegar-

se una passejadeta pels susdits carrers, el del colesterol i el de Corts Valencianes i aprofitar el temps per deixar-los, també, ben nets i polits com abans feien amb la plaça.

Comparança

Ja ho sabem, ja. Això de comparar sempre diuen que no és massa bo però és que, de vegades, no hi ha més remei. I és que quan veus zones enjardinades per el gaudi públic, com la de dalt, amb banquetes inclosos, que depenen directament de l'ajuntament, i està com està, i d'altres, com la de la placeta que hi ha al costat del Marynton, tan cuca i apanyada, que depèn del senyor del bar, no tenim més remei que pensar-hi que algú s'està rascant els dallonses amb els diners públics. Doncs, el que dèiem que a veure si es fiquen les piles i ho deixen com ens mereixem els benicarlandos. Almenys, als que ens agraden les zones enjardinades.

Gestions

Això de gestionar sembla que s'ha ficat altra vegada de moda. Ho va ficar de Moda Mundo, que va ser el campió de les gestions i, ara, sembla que té continuïtat amb Marcelino. El problema, aleshores, va ser que la majoria de les gestions no es traduïen en res. I és que no només de gestions viu un poble i amb Mundo ens vam fer un fart d'esperar, i esperar, els resultats de totes les seues gestions. Amb un pam de nassos ens vam quedar. Doncs, ara, Marcelino, com a bon dofí, sembla que vol anar pel mateix camí i, cada vegada que ací no arriba el que havia d'arribar, torna a ficar la mateixa excusa, que la gestió ja s'ha fet i, que si no arriba, és per culpa d'uns altres. I els benicarlandos altra volta a esperar. No n'escarmentarem mai.

Senyora Garcia

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista

text EL LECTOR

A vui he decidit fer un tomb a aquesta secció, i canviar l'enfocament de la mateixa per tal de fer-la diferent, però sense que això supose un trencament definitiu i radical al que fins ara es podia trobar a aquesta pàgina. Aquesta decisió ha estat presa per qui escriu, encara que consensuada amb l'únic lector que té aquesta pàgina, que ha dit que li semblava bé i que tant li feia una cosa com una altra. El meu lector és allò que podríem definir com una persona compromesa i activa, que participa vivament en la dinamització cultural d'aquestes línies. Per això em va dir que el deixés tranquil, que ell només es limita a llegir perquè diu que li provoca una certa morbositat això de saber que és la única persona humana del món que llegeix aquesta fulla. És per això que he decidit comentat coses soltes i no notícies velles. Per exemple, a la pàgina dos podem vore una foto a colors on se'ns mostra l'interior del convent i es veu una taula i una cadira, i jo m'he imaginat que la presumpta perceptora dels cent mil euros potser alguna vegada es va asseure damunt d'aquest moble. Potser la taula era un dels llocs on desenvolupava la seua no-però-si presumpta relació laboral o no amb l'ajuntament i potser els mobles són també una mica culpables i fins a cert punt responsables del que ara ens toca pagar. Si, això serà. La responsabilitat última d'aquesta despesa és dels mobles del convent.

Avui, que enceto una nova etapa dins de la petita història de la secció, vull agrair a l'autor de la notícia llarga de la pàgina quatre les grans facilitats que m'ha oferit per tal de concloure la meua feina sense haver de seguir llegint.

És un text impagable, ple d'expressions que ens fan oblidar les coses desagradables que conté.

L'informant comença dient-nos que el número eixe de les emergències va rebre una cridada. No una trucada ni una crida. Una cridada, que és més de totes dues coses juntes. Clar, una crida seria allò de les falles, i no és el cas. El motiu de la "cridada" no era altre que "l'existència d'una persona en el sòl". No ens especifica el perspicaç repòrter si el sòl era urbà o rústic, o si estava subjecte a un PAI o es tractava d'una UA. Reconec que m'he esglaiat una mica en vore que el nom del presumpte agressor coincideix amb el del brau davanter centre del Benicarló. Seguint amb la crònica de successos, i per acabar amb aquesta notícia, m'ha agradat això del "ciclomotor borratxo". Potser van detenir també a la màquina, que formava una unitat amb el seu conductor. No faré cap acudit fàcil, perquè el meu lector s'avorrirà u em deixarà de llegir.

M'ha sonat una mica contradictori això del cementiri ecològic, perquè potser ecologia ens són més a vida que no a mort. Més que ecològic, podríem dir que tenim un cementiri una mica més respectuós amb el medi ambient. O alguna cosa per l'estil.

Molt bona la foto de la pàgina cinc de dos treballadors de la terra

llançant-se un meló de moro com si fos una pilota de bàsquet, just en el moment de més tensió, amb la fruita en ple vol.

Diu Carles Lluch que potser els valencians no ens mereixem els polítics que tenim. Jo dic, sense cap dubte, que tenim el que ens mereixem. Tot plegat és ratificat per Adell, que a més merder, més vots. Viva valència.

He llegit la meritòria fita aconseguida pel benicarlando Esteller en el seu recorregut pels Alps. Però els números no m'acaben de quadrar. El cronista ens parla de dos mil cinc-cents participants. Jo veig el número 2691 al dorsal del nostre heroi, cosa que afegeix més mèrit a la gesta. Tampoc no em quadra el desnivell de nou mil quatre-cents metres. Això suposaria haver pujat més amunt de l'Everest, que queda una mica lluny del lloc de la prova.

Per primera vegada, he de donar la raó als del futbol. L'estament arbitral sembla que ha decidit que fen nosa a la preferent valenciana. Ho tenim clar.

L'ESPIFIADA DE LA SETMANA

Sense cap mena de dubte, aquesta secció i el seu redactor.

Astroeconomia

Un forat negre, com un golafre desmesurat i sense contemplacions, és en el que s'ha convertit l'atur al nostre municipi. Podríem dir, continuant amb aquets similis astronòmics, perquè les xifres ja són veritablement astronòmiques, que l'atur és a l'Economia el que l'Acreció seria a l'astronomia o l'astrofísica, un fenomen de creixement d'un cos per agregació d'altres cossos menors.

I és que aquest fenomen de l'Acreció, atur, ací a la Terra, per els mortals que ho pateixen, no sembla que tinga llum al seu final del forat. O almenys no se li veu. La paradoxa de tantes declaracions polítiques de "brotes verdes", quan la realitat s'entesta en afirmar el contrari, ja comença a dessecar-los.

El moment en que vivim és tan delicat que, a banda d'una reconducció general del nostre sistema econòmic, el que fan falta, a nivell local, són polítiques que s'apropen al ciutadà, polítiques que donen feina als de casa, que són els que ho necessiten (les grans empreses ja trauen els seus beneficis directament de les polítiques del govern central).

Iniciatives com les que han engegat alguns pobles de la contornada prioritant la contractació per a les obres municipals, de treballadors locals són les que poden ajudar, que no frenar (per a

707

DES DEL 18 D'AGOST
DE 1995

això cal que és mouen més a dalt), aquest daltabaix econòmic social que estem patint. Almenys fins que el temporal comence a minvar.

Si el Pla Camps està brillant per la seu absència, no l'hem vist per enlloc, ni els mateixos populars que tant se'ls va omplir la boca pel que rebríem, i el de Zapatero s'utilitza perquè empreses de fora, que no ajuden en res, tinguem-ho clar, a la

nostra economia familiar, s'emporten aquestes ajudes inicialment pensades per reviscolar la nostra economia local, més complicat tindrem passar el temps d'espera fins que el temporal escampe i el forat negre no se'ns acabe d'engolir-ho tot.

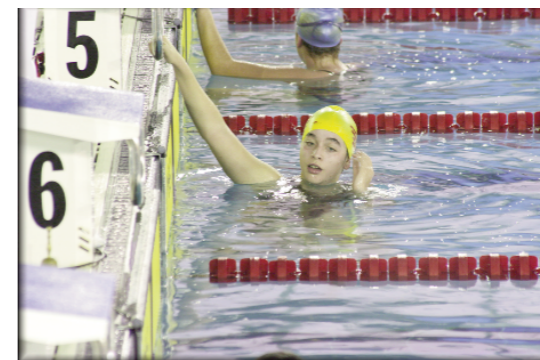
Potser les propostes d'Escuder no siguen totes viables però, almenys, són un començament i, en aquets temps de crisi, qualsevol ajuda és poca, siga del signe polític que siga. I és que les xifres canten. El personal benicarlando, a l'atur, contractat amb els diners del Pla Zapatero, a la nostra població, ha estat completament minso. I així no podem anar enlloc.

Al govern PoPular benicarlando li calen menys sofismes, pel que fa a omplir-se la boca d'allò que fa amb els diners del Pla ZP perquè, ara per ara, les seues paraules han estat completament buides. Tant buides com la foscor del forat negre que ens està engolint.

TORNEM A NADAR

text i foto CNB

El Club Natació Benicarló va començar en gran a la nova temporada de natació, disputant el Trofeu Interclubs 1, a la piscina de la Salera a Castelló. Les victòries, les excel·lents classificacions i uns bons cronos van ser la tarja de presentació del Club.

El Club Natació Benicarló va debutar, en aquesta nova temporada, a la piscina de la Salera de Castelló, aquest cap de setmana 31/10/09 i 1/11/09 juntament amb els 14 equips participants de la Comunitat Valenciana i amb un total de 159 nedadors i nedadores.

Com sempre cal destacar alguns aspectes en els diferents estils i sèries nadades, on van demostrar que continuen amb la capacitat i la força amb la que van finalitzar la passada temporada.

Així, en la categoria masculina, l'universitari Miguel Piñana va aconseguir la victòria en els 200 m esquena amb un crono de (2:10.13), novament la primera posició en els 100 m esquena (1:00.12), la 2a posició en els 50 m esquena (28.62) i la 2a posició en els 200 m estils (2:14.59); En els 100 m lliures Marc Fresquet va aconseguir la victòria amb un crono de 54.90 en els 50 m esquena, novament la victòria en els 100 m papallona (1:02.71), i el tercer lloc en els 50 m lliures (25.13); Agustín Parra va ser 2n en els 50 m braça (33.44); Ferrán Remolina 3r en els 50 m braça (33.90) i Joan Ferrán Barrachina va ser 3r en els 200 m braça (3:04.82).

En la categoria femenina Andrea Fuentes va ser segona amb un temps de 35.64 en els 50 m esquena, 2a en els 50 m lliures (29.64) i 3a en els 100 m esquena (1:16.13); Montserrat Astor 2a en els 100 m esquena (1:15.85) i 3a en els 50 m esquena (35.95); En els 200 m esquena Nerea Sorando va aconseguir la victòria amb un crono de (2:47.10) i Claudia Campos 2a posició en els 200 m braça (3:06.46); Curiosa i espectacular participació en els 200 m esquena on es van aconseguir els 5 primers llocs. La victòria va ser per a Sara Marquès (2:45.29), 2n lloc per a Raquel Fabregat, 3r lloc María Coll, 4t lloc Irene Sorando i 5é lloc per a Marta Valdearcos.

Un gran treball i la llista de participants no va ser menys, amb un total de 36 nedadores i nedadors de casa que van disputar en la pileta el trofeu.

L'equip femení va estar compost per: Meritxell Sospedra, Lucía Piñana, Montserrat Astor, Nerea Sorando, Andrea Fuentes, Paula Saura, Sara Marquès, María Coll, Inma Cerdá, Irene Sorando, Marina Herrero, Raquel Fabregat, Marta Valdearcos y Claudia Campos.

L'equip masculí va estar compost per: Miguel Piñana, David Marquès, Lluch Añó, Marc Avila, Gerard Saura, Marc Fresquet, Marcos Fuente, Ferrán Remolina, Agustín Parra, Carlos Fuente, Jordi Curto, Manuel Montserrat, Albert Astor, Guillermo Soriano, Ferrán Marzá, Adrián Adell, Marc Octavio, Jesús Santana, José Antonio Adell, Joan Ferrán Barrachina, Francesc Aparicio y Adrián Adell.

Carxofa:

Un bon gratat de carxofes, que les necessitaran, per a tots aquells i aquelles que estan replegant signatures per a aconseguir la llei de televisió sense fronteres i així no estar al caprici d'uns dictadors que ens priven de veure TV3 i altres cadenes en català. Ara imposen la llei del silenci, només trencada per la seua veu i la de canal 9.

Panissola:

Una garba de panissoles per al responsables de apagar les llums, aires condicionats i tancar les finestres de la casa comuna, l'ajuntament. Tots els caps de setmana, les nits de cada dia també, es queden aires endollats, llums enceses i finestres obertes. Algú tirarà una burilla i la ballarem. La despesa energètica de l'ajuntament hauria d'estar controlada.

Tota l'actualitat: www.3x4.info

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA
Cap de Redacció/ JORDI MAURA
Consell de Redacció/ XIMO BUENO,
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL
CASTILLO, TONYO FIBLA,
JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN
ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita
Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
laveubenicarlo@terra.es

Amb el suport

COL·LABORA: Conselleria d'Educació de la Generalitat Valenciana

Col·laboradors/ PERE BAUSÀ, JOAN HERAS, XAVIER BURRIEL, NATALIA SANZ, CARLES LLUCH, RAMON PARÍS, JOSEP V. TAUS, TOLITO, JORDI MAURA, JESÚS MAESTRO, G. SEGARRA, VICENT FERRER, J.M. SANABDÓN, DR. CLIMENT, FEDERICA ALBORCH, ROBESPIERRE I EL SAMARUC

Administració, subscripcions
© COPISTERIA GRÉVOL
Dipòsit legal/ CS-193-2004
Imprimeix/ GRÉVOL, Sant Blai, 2
12580 Benicarló Tel. 964 475698

Publicitat

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

Amb el suport

